

Îmi doream nespus de mult să avem și noi o grădină adevărată. De la vârsta de trei ani, îmi petreceam vacanțele de vară într-un mic sat la verișorii mei, Cati și Bálint. Ei aveau o fermă mică cu găini și iepuri, și astfel, când eram acolo, îi ajutam foarte mult: udam, pliveam, culegeam fructe, hrăneam animalele.

Însă acele câteva săptămâni zburau foarte repede și mă întorceam acasă, în centrul orașului. Acolo doar câteva plante de interior și cei doi castani mari de la locul de joacă îmi alinau dorul de grădină, dar nici măcar nu îndrăzneau să visez că aș putea grădini. Deși o singură dată am avut ocazia să încerc asta! În clasa întâi, domnul învățător ne-a dat temă de casă să punem la încolțit un bob de fasole. L-am dădăcit săptămâni întregi pe masa mea, dar când a început să-i crească tulpinița ramificată și ar fi trebuit plantat într-o grădină, nu am știut ce să fac cu el. Se vedea că bobulețul meu de fasole nu se simte prea bine. Nu i-am găsit un loc potrivit nici pe terenul de joacă, nici pe stradă, așa că, plină de tristețe, l-am făcut cadou Mariei, prietena mea, să-l planteze în grădina bunicilor ei.

Când părinții mei mi-au dat vestea grozavă că au cumpărat o casă cu grădină, am devenit foarte agitată. În sfârșit voi locui într-o casă cu grădină! Vom avea o grădină! Mi se părea incredibil!

În săptămânile dinaintea mutării, mama a început să adune plină de entuziasm reviste și cărți de grădini. Părea foarte fericită. În copilărie a locuit la țară și mi-a împărtășit amintiri foarte frumoase din acele vremuri. Întotdeauna am simțit că îmi dorea să aibă o grădină mare.

În schimb tata, un veritabil băiat de la oraș, care cobora pe terenul de joacă doar pentru a se da pe bicicletă și să joace fotbal, nu ca să examineze insecte, nu era atât de optimist.